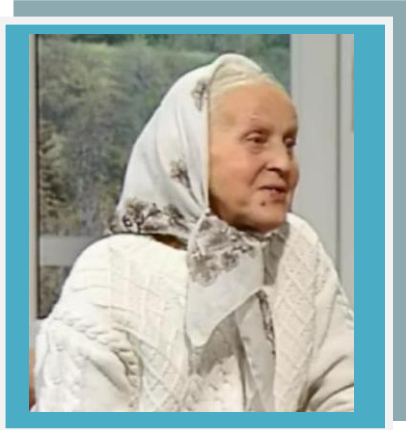

Osobné skúsenosti

25. Alexandra Tamanina

Narodila som sa v roku 1938 vo Vladimírskjej oblasti. Boli sme veľmi družná rodina: otec, matka a štyri deti. Bola som najmladšia. O Bohu som neuvažovala, vtedy sa to ani „nenosilo“. Prvý krát som sa pomodlila, keď som mala asi tak 3 roky. Otec bol na vojne. (Druhá svetová - pozn. prekladateľa). Pamätám si len jedno, že som si každý deň kľakla a hovorila tie slová, ktoré ma naučila mama. Mama sa ma pýtala, či chcem, aby sa otec vrátil z vojny. Samozrejme, že som chcela. Osobne si to nepamätám, ale moja teta mi neskôr hovorievala, ako horlivo som sa modlila za otca.

Na šťastie sa otec z vojny vrátil. Ako dieťa som samozrejme neuvažovala o tom, že možno aj kvôli mojím modlitbám.

Základnú školu som ukončila na samé jednotky. Túžila som ísť na vysokú stavebnú, ale neprijali ma, pretože vtedy prijímali len chlapcov. Dva roky som pracovala. Potom som sa rozhodla ísť do Leningradu na Vysokú školu filmových inžinierov. Bola to jediná VŠ toho druhu v celom Sovietskom zväze. A brali tam len po známosti. Predstavte si, že ma vzali! Ukončila som ju ako inžinier – špecializácia: zvukový technik. Po skončení VŠ som sa sama rozhodla odísť pracovať do Novosibirska. Otec s mamou kvôli môjmu rozhodnutiu veľmi plakali. Otec povedal: „Matka, čoho sme sa to dožili. Predtým ľudí posielali na Sibír do vyhnanstva a naša dcéra tam ide dobrovoľne.“ Mama mi s plačom povedala: „*Dcérenka moja, či chceš veriť v Boha, alebo nechceš, je tvoja osobná vec. Nikdy však nehovor, že Boh nie je!*“ Mama bola veriaci človek, pravoslávna. Pamätám si, že spamäti recitovala žalmy z Biblie.

Vo vlaku do Novosibirska som sa zoznámila s mladým mužom, Ivanom. Študoval v Novosibirsku, v poslednom ročníku vysokej školy. Mala som vtedy veľa obdivovateľov, ale jeho čistá a hlboká láska si získala moje srdce. Bol odo mňa mladší. Nezdalo sa mi to správne, preto, keď ma požiadal o ruku, povedala som „nie“. Stále ma však chcel za ženu, ale aj druhý krát som povedala „nie“. Po skončení vysokej školy za mnou prišiel zasa, ale aj tretí krát som ho odmietla. Vtedy sa tak nahneval, že odišiel pracovať do inej republiky. Napriek tomu sa nevzdával. Nakoniec som súhlasila.

Mala som vtedy krásny život. Užívala som si každý deň. Budúci manžel ma doslova nosil na rukách, jeho rodina ma zbožňovala. V práci tiež bolo všetko v poriadku: práca sa mi veľmi páčila, komunikovala som so zaujímavými, inteligentnými ľuďmi. Poznala som príťažlivosť všetkých zábav: filmy, reštaurácie, diskotéky... Načo by mi bol Boh?

Zdalo sa, že moje šťastie je neotrasiteľné a bude trvať na večné časy. Lenže tento bezstarostný život sa skončil v jedinom okamihu. S Ivanom sme sa rozlúčili na jeden mesiac

(musel pracovne odísť) a ukázalo sa, že to bolo navždy. Tragicky zomrel na pracovisku. Pre mňa to bola katastrofa, zrútenie všetkého. A hoci ma jeho rodina prosila, aby som zostala v Novosibirsku, musela som odísť. Nedokázala som tam už žiť - všetko mi ho pripomínalo.

Rozhodla som sa presťahovať do iného mesta, k sestre. Aj to som aj urobila. Dlhú som si nevedela nájsť zamestnanie podľa svojej špecializácie, takže som musela ísť pracovať tam, kde mali voľné miesto. Najskôr som bývala v podnájme, potom som musela ísť do ubytovne. Druhýkrát som sa už nevydala. Často som cestovala na služobné cesty a cez víkendy som cestovala domov, postarať sa o staručkých rodičov. Keď zomrel otec, zobrala som mamu k sebe na ubytovňu. Mama nebola zvlášť veriaca, no keď som sa o ňu starala, často mi opakovala: „*Boh ti dá zato zdravia*“. Bola taká chorá, že iba ležala, kvôli tomu som nemohla zohnať podnájom. Z ubytovne nás niekoľkokrát vyhodili, ale potom, z ľútosťi, sa nám dovolili vrátiť späť. Niekoľko rokov sme spali na jednej posteli. Život sa vtedy zdal byť beznádejný. Na služobných cestách, v ťažkých situáciách som si čítavala modlitbu „*Otče náš*“, ale akosi bez rozmyslu, nepremýšľala som nad jej obsahom. Nakoniec, tesne pred maminou smrťou, mi prideliť od zamestnávateľa jednoizbový byt.

Posledných 20 rokov som pracovala vo vedecko – technickom inštitúte. V našej budove pracovala ako upratovačka jedna veriaca žena. Zdôverila som sa jej so svojimi problémami a ona ma naučila ma modliť sa k Bohu svojimi slovami. Povedala mi, ako treba začať modlitbu a osloviť Boha: „*Živý Bože! Skrze Ježiša Krista sa obraciam na Teba s prosbou ...*“, a ďalej už Bohu bolo treba povedať svoju prosbu. Aj som tak urobila. Poprosila som, aby mi pomohol zmieriť sa s jednou ženou, ktorá mi nikdy neodpovedala na moje pozdravy. Bola to moja prvá vedomá modlitba. Po tejto modlitbe začala žena vždy odpovedať na moje pozdravy! Tak som sa utvrdila v tom, že Boh odpovie aj na iné prosby. No vtedy som ešte nechápala, že s Bohom treba hovoriť každý deň.

Tesne pred mojím odchodom do dôchodku sa mi prihodilo niečo, čo obrátilo celý môj život hore nohami. V práci ustavične prepúšťali a mne do odchodu do dôchodku zostával len jeden rok. Boli to veľmi ťažké roky, nebolo možné nájsť si inú prácu, pretože sa veľa závodov a tovární zatváralo a bolo veľmi veľa nezamestnaných ľudí. Môj nadriadený sa rozhodol obsadiť moje miesto v štátnej správe iným človekom. A zariadil situáciu tak, že mi hrozilo nielen prepustenie z práce, ale aj trestné stíhanie. Porozprávala som o svojom probléme veriacej žene. Spolu sa začali za mňa všetci modliť - ona spolu s inými veriacimi z jej cirkevného spoločenstva, ktorým o tom porozprávala. Keď ma predvolali na vedenie, bola som prekvapená, ako som jasne a stručne hovorila, akoby mi niekto napovedal správne slová. Okrem toho sa námestník z ničoho nič postavil na moju stranu a začal vášnivo obhajovať moje práva. Všetci ho upodozrievali, že je môj príbuzný. Boh zvíťazil! Pracovala som tam až do dôchodku! Ešte raz som sa presvedčila, aká mocná je modlitba: problém sa vyriešil najlepším spôsobom a v čase, keď som z neho nevidela žiadne východisko!

Zatúžila som viac sa dozvedieť o živom Bohu a začala som chodiť do cirkevného spoločenstva, kde študovali Bibliu. A čím viac som sa o ňom dozvedala, tým viac som túžila čítať Jeho slovo. V tom čase som začala chápať, že za veľa vecí si môžem sama a že doteraz som sa len ľutovala. V mojom srdci sa zrodila taká silná vďačnosť a láska k Bohu, že som mohla zvolať: „*Bože, ako si ma mohol až doteraz trpieť!*“ Uvedomila som si, koľko trápenia som mu spôsobovala svojím egoizmom. Začala som chodiť na všetky kázania

a semináre, začala som ľuďom rozprávať o Bohu. Za posledné peniaze som kupovala Biblie a darovala som ich okoloidúcim. Niektorí si nezobrali a mne ich bolo ľúto. A keď niekto počúval o Bohu, pociťovala som k nemu takú lásku, akoby mi to bol najbližší človek. Veľakrát som hovorila o Bohu žiakom alebo študentom. Raz som prechádzala okolo skupiny chlapcov, zhruba 12 – 15 ročných. Všetci fajčili. Pomodlila som sa k Bohu, nech mi pomôže, keď budem o ňom hovoriť, pretože som si myslela, že mňa starú babku ani nebudú počúvať. Blahosklonne ma počúvali. Prosila som ich, aby si neničili svoje zdravie cigaretami, porozprávala som im, ako sa treba modliť. Nakoniec sa to skončilo tým, že pokľakli spolu so mnou a spoločne sme sa modlili, aby prestali fajčiť. Potom mi napísali zoznam iných chlapcov, za ktorých sa tiež bolo treba modliť!

Vždy hovorím mladým ľuďom, že by rozhodne mali prosiť Boha, aby im On dal partnera do života, s ktorým budú šťastní. Dievčatá úpenlivo prosím: *„Nikdy nedopusťte intímnu blízkosť s chlapcami pred manželstvom, lebo sa začnú problémy, nepríjemnosti a bude koniec vášmu bezoblačnému životu.“* Ľuďom závislým od alkoholu hovorím o Bohu, Ktorý ich môže oslobodiť od tohto zla. Neraz som hovorila z bývalými väzňami, hovorila som im o Božej láske. Sú veľmi citliví na láskavé slovo. Raz, po mojej kázni v poloprázdnom vozni vlaku, prišiel za mnou jeden muž a povedal: „Vy sa ma nebojíte? Utiel som z basy, lebo veľmi chcem vidieť ženu a deti.“ Ako odpoveď som mu podarovala balíček cukríkov, aby ich dal svojim deťom. Skoro sa rozplakal od vďačnosti.

Raz, priamo pred mojimi očami, policajt vytiahol z pivnice mladého chlapca (bezdomovca) s opuchnutými nohami a odviezol ho do nemocnice. Išla som tam tiež a dozvedela som sa, že opuch je od hladu, že chlapec má 20 rokov, vyrastal v detskom domove a nemá kde žiť. Rozhodla som sa: keď sa uzdraví, zoberiem ho k sebe bývať. Na začiatok som mu darovala Bibliu, bol veľmi rád. Začali sme spolu hovoriť o živote, o Bohu. Ako počúval o Kristovi, ako prijímal každé slovo! Na druhý deň zomrel ... Dúfam, že sa s ním stretnem pri Druhom príchode Pána!

Život s Bohom bol pre mňa ťažký, aj veľmi zaujímavý. Boh sa stará o každého, ako o svoje jediné dieťa. Pochopila som, že Boh môže dať každému radosť do srdca v akejkoľvek životnej situácii. Predtým, v zdánlivo šťastných chvíľach, som nepociťovala takú radosť, akú pociťujem teraz vďaka tomu, že prežívam Božiu prítomnosť v mojom živote, hoci žijem veľmi skromne z dôchodku. Podľa svetských meradiel by si človek myslel, že sa nemám z čoho radowať. Keby som nepoznala Boha, čakala by som na smrť a pripravovala si veci na smrť, lenže ja sa teším zo života, teším sa na večný život a večnú radosť!

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

